

Біблія привела мене до ісламу

[Українська – Ukrainian – أوكрани]

Автор:

Абд аль-Малік Ле Бланк

З передмовою шейха Ахмада Дідата

Переклад:

**EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)**

& Якубович Михайло

Перевірка: Вадим Дашевський

الإنجيل قاذني إلى الإسلام

عبد المالك لبلانك

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& ميخائيلو يعقوبوفيتش

مراجعة: فاديم داشيفسكي

ISLAM HOUSE

الإسلام من رب العالمين

ISLAMHOUSE.COM

THE LARGEST AND MOST AUTHENTIC
FREE REFERENCE TO INTRODUCE ISLAM
IN THE WORLD LANGUAGES

Біблія привела мене до ісламу

Уся хвала належить Аллаху, мир і благословення нашому Праведному Пророку Мухаммаду (мир йому і благословення Аллаха).

Які ми щасливі, що знову можемо зустріти благословенний місяць Рамадан, сповнений благодаті та одухотвореності. Насолоджуйтесь же його радістю і нехай Всевишній Аллах дарує вашим родинам добре здоров'я, щастя, процвітання й мир у світі.

Мій любий батько, шейх Ахмад Дідат, також висловлює Вам свої найщиріші вітання та мир.

Хочу підтвердити отримання Вашої книги «Біблія привела мене до ісламу». Минулої ночі я прочитав її Ахмаду Дідату, він був у захваті від її рівня та змісту. Шейх Дідат зауважив: «Видатна праця!»

Не припиняйте займатись цією благородною справою. Нехай Аллах дарує полегшення у Ваших зусиллях. Амінь.

У першу чергу, хочу відзначити, що вже минуло понад два роки, як нашій улюблений батько пережив інсульт. Але нещодавно він вразив нас своєю участю у дискусії із християнськими місіонерами, яка тривала понад годину, будучи при цьому прикутим до ліжка. Місіонери прийшли до нас додому, аби помолитися за його здоров'я, але натомість почали проповідувати й говорити:

“На воротах царства небесного вкарбоване ім'я. Але це ім'я не Пророка Мухаммада (мир йому), не Пророка Сулеймана (мир йому), не Пророка Муси (мир йому), а ім'я Ісуса

виступає на тій брамі і ключем до царства небесного є кров його”.

Дорогий брате, ти не повіриш, що сталося, коли пролунали ці слова. Мій батько, за допомогою комунікаційної таблиці, почав запитувати про правдивість їхніх тверджень. Питання сипалися понад годину і місіонерам довелось втекти, коли збагнули, що він ставить їх у незручне становище і відкрито вказує на помилки їхньої книги.

Я додаю статтю журналіста, який страждав від такої ж хвороби, як мій батько. Єдина відмінність полягає в тому, що мій батько ще має здоровий глузд і добру пам'ять, він чує, бачить і все розуміє. Ми вдячні Всевишньому Аллаху (Святи Він та Великий) за даровану милість.

Бажаємо Вам усього найкращого. Тримайте з нами зв'язок.

Згадуйте в молитвах нашого шейха Дідата і нехай Ваші друзі та рідні також приєднуються до молитов.

Мир вам!

Ваш брат,

Ахмад Юсуф Дідат

Я присвячую цю роботу своїй матері, батьку, братам, сестрам, доньці Адріані, колишній дружині і названій матері, які, я сподіваюсь, одного дня також стануть мусульманами. Також, хотів би розділити успіх цієї книги з Ахмадом Дідатом, з яким я мав велику нагоду зустрітись у часи його доброго здоров'я у 1996 році, коли він перебував на лікуванні в Спеціальному госпіталі й Дослідницькому центрі ім. короля Фейсала в Ер-Ріяді, Саудівська Аравія.

М. Дж. Лебланк

Передмова

Ця праця стосується усіх християн, які усвідомлюють свою внутрішню відповідальність і бажання поклонитися Єдиному Істинному Богу. Поклоніння не ґрунтується на суспільних, світських чи сімейних нормах це – вроджене право і обов'язок перед нашим Творцем.

Дана книга є збіркою уривків, взятих з інших праць, присвячених християнству, які я мав нагоду прочитати до і після того, як став мусульманином. Ставши мусульманином, я все ще продовжував черпати знання з книг про християнство, бо його коріння настільки глибоко закралося, що після 28 років сповідання цієї релігії важко було позбутись її впливу. Ці роки привели мене до того, що я став служителем Африканської методистської єпископської церкви в Грейт-Фолс, штат Монтана.

Я намагався обрати й упорядкувати всі джерела в правильному вигляді, щоб отримати узгоджені й перевірені відомості, які так були мені потрібні тоді, коли я іще був християнином. Утім, Божим планом для мене було повернутися до ісламу.

Хочу зазначити, що коли я звертаюся до слова «Бог» у цій книжці, то маю на увазі Єдине Всемогутнє Буття, у Якого немає рівних і Який не є частиною Трійці. Слід пам'ятати, що арабське слово «Аллах» використовувалося як християнами, так і мусульманами, про що свідчить «Британська енциклопедія» (див. слово «Аллах»), зокрема видання 1966 року.

Я закликаю Вас на якусь мить забути про всі упередження відносно християнства та ісламу, і відкрити здоровий глузд до сприйняття. Сподіваюсь, що по волі Аллаха, ця праця

запалить іскру цікавості, яка дасть можливість пізнавати більше, виходячи за межі Біблії, а ще допоможе прийняти мудре рішення уже після того, як Ви зрозумієте обидві релігії. Воно повинно ґрунтуватись виключно на вашому особистому виборі, а не нав'язуватись батьками чи медіа. Зібравши докупи усі факти, Ви зможете нарешті віддатися тій єдиній меті, з якою ми були створені – поклонятися Аллаху (Богу).

Моліться безперестанку

Будучи ще християнином, я знаходив у Біблії чимало віршів, які спонукали мене весь час запитувати про релігію, яку я сповідаю. Одним із таких особливих був вірш (1 до Солунян 5:17), який голосить: «**Безперестанку моліться**». Він глибоко засів у моїх думках. Я намагався зрозуміти: як людина, християнин, може молитися (тобто бути у стані поклоніння) безперестанку? Без жодних біблійних доказів чи божественного керівництва я дійшов висновку, що єдине можливе пояснення полягає у звершенні добрих справ й згадуванні Бога своїми вустами і серцем. Однак, я зрозумів, що зробити це просто неможливо. Та коли, у 1987 році, мене ознайомили з ісламом і я почав читати і більше вивчати цей життєвий шлях, то збагнув, що іслам відкрив божественне керівництво від Бога (Аллаха) і Пророка Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха), в якому людина може перебувати безперестанно, тобто знаходитись у стані поклоніння, якщо на те буде Божа воля.

Прокидаючись, споживаючи їжу, засинаючи, одягаючись, знаходячись поруч із жінкою, дивлячись на неї, йдучи на закупи, приймаючи ванну, дивлячись у дзеркало, подорожуючи, відвідуючи хворого, сидячи на нерелігійній зустрічі, заходячи в туалет, вступаючи у статеві стосунки з дружиною, позичаючи, підрізаючи нігті, чхаючи, вітаючись із іншими, спілкуючись, приймаючи гостей, гуляючи, виконуючи фізичні вправи, борючись, заходячи в будинок, звершуючи молитву й багато інших дій, які приписані Кораном, а також словами Пророка Мухаммада (мир йому й благословення Аллаха), відкривають усі шляхи до розуміння 1 до Солунян 5:17. Більше того, це дозволило мені знаходитися в мирі з самим собою і підкорятись Єдиному Істинному Богу – Аллаху.

Божеественне керівництво ісламу навчило мене моїм обов'язкам, відповідальності й вродженому праву перед моїм Творцем (Аллахом), а ще відкрило кордони до розуміння такої релігії, як християнство. Отож, читаючи й вивчаючи християнство, будучи мусульманином, я, по волі Аллаха, відчув необхідність поділитися з вами тим, як Біблія привела мене до ісламу.

Християнство

З огляду на той факт, що за всю історію Тори (Старого Завіту) ніколи не існувало релігії, названої на честь Пророка (напр. Адаміанства, Авраамства, Мойсейства), я спробую пояснити, що Ісус проповідував не релігію християнства, а релігію поклоніння Одному Богу.

Одним із питань, які мене тривожили, коли я вирішив неупереджено розглянути християнство, було: звідки взялося слово “християнство” і чи згадувалось воно Ісусом? Що ж, слова “християнство” я не знайшов ні в Біблії, ні в біблійному словнику. Я навіть не знайшов у Біблії цитати, де Ісус називав би себе “християнином”.

Слово “християнин” вперше було згадане язичником, аби описати тих, хто слідував за Ісусом. У Новому Завіті воно тричі звучить з вуст язичників та іудеїв в Антіохії близько 43 р. н.е. (**Діяння 11:26**, **Діяння 26:28** і **1-е Петра 4:16**), уже після того, як Ісус покинув цю землю. Якщо сприймати слова язичників як ціннісні та такі, що мають певний зв'язок з божественністю, то Ісус та Бог протиставляються вченням усіх пророків.

Ісус пророчив, що люди будуть безуспішно йому поклонятися і вірити в доктрини, проголошені людьми (Матвія 15:9):

"Та однак надаремне шанують Мене, бо навчають наук людських заповідей..."

Вірш Матвія 15:9 додатково підтверджується словами Корану (5: 116 -117):

«І коли сказав Аллах: «О Ісо, сину Мар'ям, чи говорив ти людям:

«Візьміть мене й матір мою за двох богів нарівні з Аллахом?»» Іса сказав:

«Преславний Ти! Не говорив я того, на що не маю права. Якби я таке й

сказав, Ти б це напевно знав. Ти знаєш те, що в мені, а я не знаю того,

що в Тобі. Воістину, тільки Ти знаєш потаємне!

Не говорив я їм [нічого], крім того, що Ти наказав мені: «Покло-

няйтеся Аллаху, Господу моєму й Господу вашому!» І був я свідком їм,

поки був серед них. Коли ж Ти взяв мене, то Ти наглядаєш за ними, а

Ти — кожній речі Свідок!»

Я зрозумів, що біблійні вірші як, наприклад, **Іоанна 5:30, Иоанна 12:49, Иоанна 14:28, Ісаїя 42: 8 і Діяння 2:22** підтримують вищезгадані вірші Корану.

Перш, ніж відійти від теми християнства, яка пронизуватиме наскрізь цю книгу, я повинен згадати одне дрібне, але суттєве спостереження.

Якщо християни вважають себе "послідовниками Христа", то чому вони не вітають один одного словами: "Мир тобі (Ассаламу алейкум)", - як це робив Ісус у **Євангелії від Луки 24:36**? Ви, напевно, знаєте, що мусульмани вітаються словами: "Ассаламу алейкум", - цей приклад вони унаслідували від Ісуса (мир йому).

Різні Біблії

Варто зазначити, що посилання на Біблію, наведені в цій книзі, можуть відрізнитись від Біблії, якою Ви користуєтесь. На ринку існує безліч Писань, які використовуються різними християнськими сектами і кожна з них запевняє, що їхня книга, хоч і відрізняється, але є словом Бога. До таких Біблій відносять: Переглянуту стандартну версію 1952 і 1971 років, Новий американський стандарт Біблії, Біблію – нова міжнародна версія, Живу Біблію, Переклад Нового світу, який використовується свідками Єгови, римо-католицьку версію і версію короля Джеймса. Слід зазначити, що ніде у віршах цих Біблій «Новий Завіт» не згадує своєї назви, як і «Старий Завіт» не називає себе «Старим Завітом». А саме слово «Біблія» не фігурує на сторінках цієї книги.

Крім безлічі християнських сект і Біблій, я дізнався, що люди (не пророки), які заснували ці течії, використовують різні інтерпретації Біблії і/ або штучні доктрини в якості віросповідання. Таблиця на сторінці 32, під назвою «Походження основних класифікацій у Сполучених Штатах», зображує сучасне християнство як таке, що зазнало сильного впливу людей-засновників та їхніх штучних доктрин.

Хотів би поділитися із вами деякими думками щодо Біблії як слова Божого, про які Ви, можливо, не знали. Дозвольте мені коротко згадати, що 8 вересня 1957 року свідки Єгови у своєму журналі "Пробудження" видали вражаючий заголовок: "50.000 ПОМИЛОК У БІБЛІЇ". Якщо ви їх запитаете про нього, вони, можливо, дадуть Вам відповідь, що станом на сьогодні більшість із цих помилок уже усунуто. То скільки було усунуто? 5000? 500? 50? Навіть якщо залишилось 50 помилок, то чи вважають вони, що це помилки Бога?

Чи стверджує **Єремія 8:8**, що Тору було підроблено і вона вже не є словом Бога?

"Як ви скажете: Ми мудреці, і з нами Господній Закон? Ось справді брехнею вчинило його брехливе писарське писальце!"

Дозвольте мені поставити ще одне питання: якщо "свята" книга містить суперечливі вірші, то чи вважаєте Ви її святою? Швидше за все, Ви скажете: «Ні». Дозвольте мені поділитися з вами деякими розбіжностями зі Старого і Нового Завіту:

2 Самуїлова 8:4

1 Хроніки 18:4

2 Самуїлова 8:9-10

1 Хроніки 18:9-10

2 Царів 8:26

2 Хроніки 22:2

2 Самуїлова 6:23

2 Самуїлова 21:8

Буття 6:3

Буття 9:29

Івана 5:37

Івана 14:9

Івана 5:31

Івана 8:14

Тут згадано лише два протиріччя Нового Завіту, інші посилання будуть наведені в момент розгляду доктрини

Трійці, Божественності Ісуса Христа, богосинівства Ісуса, гріхопадіння і спокути.

Як могли "натхненні слова" Бога неправильно передати родовід Ісуса (див. **Матвія 1:6-16** , де стверджується про 26 праотців аж до пророка Давида, а **Луки 3:23-31** засвідчує про 41 особу)? Більше того, як взагалі можна наводити генеалогію людини, яка не мала батька? Читайте **2 Царств 19: 1-37**, а потім **Ісаї 37: 1-38**. Чому ці вірші тотожні? Якщо вони приписуються двом різним авторам, один із них - невідомий, а інший – Ісаїя і їх розділяють століття, та християни продовжують стверджувати, що ці книги – від Бога. Виходить, що Всемогутній Бог забув про надиктований раніше вірш, тому вирішив приписати його знову, слово в слово?

Інші суперечності Біблії можна знайти в книзі Шабіра Алі «101 протиріччя в Біблії». Кілька із них наведено нижче:

50 - Ісус помер до того, як було розірвано завісу храму?

(а) Так. (Матвія 27: 50-51; Марка 15: 37-38)

(б) Ні. Після того, як завіса святині роздерлась навпіл, Ісус голосно кричав. (Луки 23:45-46)

54 – Чи справді Ісус вознісся до Раю у день розп'яття?

(а) Так. Він сказав злодієві, який захищав його: «Сьогодні ти будеш зі мною в Раю». (Лк 23:43)

(б) Ні. Через два дні він промовив до Марії Магдалини: "Я ще не зійшов до Батька". (Івана 20:17)

61 – Якою була смерть Юди?

(а) “І він, кинувши срібняки в храмі, пішов звідти і повісився...” (Матвія 27:5)

(б) “І він поле набув за заплату злочинства, а впавши сторчма, він тріснув надвоє, і все нутро його вилилось...” (Дії 1:18)

75 – Якими були останні передсмертні слова Ісуса, згідно з Євангеліями?

(а) “Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!” (Луки 23:46)

(б) “Звершилось”. (Івана 19:30)

Перевірівши слово “Великдень” у словнику Біблії Нельсона, я дізнався, що “Пасха” (яке зазначено в **Діяннях 12:4**) є його неправильним перекладом. Бо як Вам відомо, Пасха – іудейське свято, а не християнське, Ісус колись брав у ньому участь, як зазначено в Євангелії від Матвія **26: 17-20**. То чому християни не святкують Пасху так, як це робив Ісус, врешті решт, чому “християни” не іудеї? Я вважаю, що люди привели Біблію до повного розладу.

З коротких аргументів, згаданих вище, а також того факту, що дослідники Біблії самі визнали людську сутність і упорядкування Біблії (Курт Куль “Старий Завіт: його походження і композиція” ст. 47, 51, 52), християни мусять погодитись: не кожне слово у Біблії – Боже слово.

У якості примітки до цієї теми, дозвольте мені зауважити, що деякі християни вірять, ніби Біблія була продиктована пророку Мухаммаду християнським монахом,

і саме тому окремі біблійні віршів знайшли своє відлуння в Корані. Провівши ряд досліджень, я переконався, що цього не могло статися, адже арабської Біблії у 6-му столітті нашої ери, коли жив і проповідував Пророк Мухаммад, не існувало. Таким чином, жоден араб, і особливо Пророк Мухаммад, який був неписьменним і неосвіченим, не мав можливості ознайомитись із письмовим текстом Біблії на своїй рідній мові. Коран 5:15-16 голосить:

“О люди Писання! Прийшов до вас Посланець Наш, щоб роз’яснити

вам багато з того, що ви приховуєте з Писання, і щоб багато чого про-

стити вам! Прийшло до вас світло від Аллаха і ясне Писання,

яким веде Аллах до шляхів миру тих, котрі шукають Його вдоволен-

ня. Виводить Він їх за Своїм наказом з темряви до світла, й провадить

їх до шляху прямого!”

Євангелії

Прочитавши Луки 1:2-3, Ви, власне, як і я, дізнаєтеся, що Лука (який ніколи не був одним із 12 учнів і ніколи не зустрів Ісуса) сказав, що ніколи не був свідком перебування Ісуса на землі, відомості він збирав зі слів очевидців і їх зміст немає нічого спільного із Божим натхненням. Між іншим, чому кожне «Євангеліє» починається зі слів «Згідно із...». Чому «згідно із...»? Це обумовлено тим, що жодне з Євангелій не містить

первинного рукопису автора, якому воно приписується! Навіть внутрішні свідчення **Матвія 9:9** доводять, що Матвій не був автором першого Євангелія, яке носить його ім'я:

"А коли Ісус звідти проходив, побачив чоловіка, на ймення Матвія, що сидів на митниці, та й каже йому: Иди за Мною! Той устав, і пішов услід за Ним".

Можна з легкістю помітити, що слова «йому» і «той» у вищезгаданій цитаті не стосуються Ісуса або Матвія як авторів тексту. Очевидно, що третя особа описувала події, побачені нею, а не натхненні Богом слова.

Варто відзначити: в усьому релігійному світі добре відомо, що нинішні чотири "Євангелія" Нового Завіту (від Матвія, Марка, Луки та Іванна) були остаточно затверджені та нав'язані на Нікейському Соборі, скликаний у 325 р. н.е. через політичні цілі, під егідою язичницького імператора Костянтина, а не Ісусом.

Наміри Костянтина не були осяяні знаннями чи натхненням. Він був язичником, тираном і злочинцем, який убив свого сина, дружину і тисячі невинних осіб через власну жагу до політичної влади. Костянтин ратифікував і інші рішення Нікейського Собору, такі як: визнання Христа "Сином Божим, породженого від Отця".

Без жодних перебільшень, сотні Євангелій і релігійних писань було приховано від людей. Деякі з цих творів були написані учнями Ісуса, очевидцями його дій.

Нікейський Собор вирішив знищити всі Євангелія, написані на івриті, в результаті чого було спалено близько трьохсот записів. Навіть якщо ці праці не були більш достовірними, аніж чотири обраних Євангелія, то вони, принаймні, нічим не поступались своєю автентичністю. Деякі з манускриптів все ще доступні, такі як Євангеліє від "Варнави" і "Пастиря" Германи, які не суперечать Корану.

Євангеліє від Варнави за своєю суттю лишається найбільш достовірним і близьким до подій, пов'язаних з пророкою місією Ісуса. Навіть сьогодні, весь протестантський світ, свідки Єгови, Адвентисти сьомого дня та інші секти і конфесії засуджують версію римо-католицької Біблії, адже вона містить сім «зайвих» книг. Протестанти мужньо викреслили усі сім книг зі «Слова Божого». Серед них: книга Юдит, Тобіас, Барух і Естер.

Що стосується вчення Ісуса про Євангеліє (Інджил), то євангелісти часто згадують, як Ісус проповідував Євангеліє: **Матвія 9:35, Марка 8:35 і Луки 20:1**. Слово "Євангеліє" регулярно зустрічається в Біблії. Однак, в грецькому виданні Нового Завіту, слово "євангеліон" використано замість слова "Євангеліє", що у перекладі означає «блага звістка». Мое запитання полягало у наступному: яке Євангеліє проповідував Ісус? Адже із 27 книг Нового Завіту, лише незначна частина може бути визнана як істинні слова Ісуса, і тільки 4 з 27 книг вважаються Євангеліями від нього. Інші 23 приписують Павлу. Мусульмани вірять, що Ісусу була дарована Божа «Блага звістка». Однак вони не визнають, що нинішні чотири Євангелія є сказаннями Ісуса.

Вважається, що Євангеліє від Марка було створено першим, а його запис припадає на 60-75 р. н.е. Марк був сином сестри Варнави. Матвій був збирачем податків – дрібним чиновником, який не подорожував з Ісусом. Євангеліє від Луки було написано набагато пізніше, але по суті, це звичайне копіювання текстів Марка і Матвія. Лука був лікарем Павла, і, як Павло, ніколи не бачився з Ісусом. До речі, чи знаєте Ви, що імена Марк і Лука не були включені до 12 імен учнів Ісуса, як згадано в Євангелії від **Матвія 10:2-4?**

«А ймення апостолів дванадцятьох отакі: перший Симон, що Петром прозивається, і Андрій, брат

його; Яків, син Зеведеїв, та Іван, брат його; Филип і Варфоломій, Хома й митник Матвій; Яків, син Алфеїв, і Тадей; Симон Кананіт, та Юда Іскаріотський, що й видав Його».

Євангеліє від Іоанна має зовсім інше джерело походження, і було написане приблизно в 100 р. н.е. Його (Івана) не слід плутати з Іоанном, учнем, якому, за наказом Агріппа I, відрубали голову в 44 р. н.е. задовго до того, як це Євангеліє було написано. Варто знати, що протягом двох століть Євангеліє від Івана гаряче обговорювалось і вирішувалось, чи можна його приймати як надійне свідчення про життя Ісуса і чи варто включати його до Писання.

Християни, як і я колись, пишаються Євангелієм від Матвія, Марка, Луки та Івана. Однак, якщо ми поміркуємо, то виявимо, що не існує жодного Євангелія, яке б походило від самого Ісуса. Згідно із передмовою до Нового відкритого вчення Біблії, слово "Євангеліє" було додано (див. інформацію нижче) до оригінальної назви "Від Івана, Матвія, Луки і Марка".

Раніше, воно носило назву Ката Маттаіон - "Від Матвія". Цей заголовок наводить на думку, що записи інших Євангелій на той час були уже відомими (слово «Євангеліє» додали пізніше).

Дозвіл називати записи «Від...» Євангелієм не звучав ні з вуст Ісуса, ні зустрічався у будь-якому іншому божественному керівництві. Записи від Матвія, Луки, Марка і Івана ніколи не претендували на звання Євангелія. Таким чином, **Марка 1:1** не може бути істинним твердженням.

Слід зазначити, що мусульмани повинні вірити у всі Божественні Писання у їхній первинній формі та їх Пророків, не розрізняючи між ними: Сухуф (Авраам), Тора (Мойсей), Псалми (Давид), Євангеліє чи Інжил (Ісус) і Коран (Мухаммад). В **Корані 3:3** чітко зазначено, що Аллах послав

Тору і Євангеліє. Тим не менше, жодне з цих писань на сьогодні не зберіглося у первозданному вигляді, окрім Корану, який сповіщає людство усіх часів. Ще однією з причин, чому Коран був посланий людству, як згадано в **18:4-5**, полягає в тому, аби попередити християн про страшне покарання від Бога за слова:

"Аллах народив сина".

Мусульмани щиро вірять, що усі проповідування Ісуса (мир йому) – від Бога. Євангеліє (Інжиль), "блага звістка" є керівництвом Бога для синів Ізраїлевих. У сучасних чотирьох Євангеліях немає жодного вірша, який говорив би, що Ісус написав хоча б одне слово у Євангеліях чи наказав комусь це зробити. Те, що сьогодні видається за "Євангеліє" є роботою другорядних людей.

Коран 2:79 голосить:

«Горе тим, хто пише Писання власноруч, а потім говорить: «Це —

від Аллаха!»), щоб продати це за мізерну ціну! Горе їм за те, що написали

вони, і горе їм за те, що вони собі здобули!»

Перш, ніж завершити цей розділ, хотів би поділитися з вами деякими коментарями із статті, опублікованої у US News & World Report під назвою: «В пошуках Ісуса», 8 квітня 1996 року, ст. 47-53:

- Роберт Фанк, відомий дослідник Біблії, і ще 50 професорів релігії прийшли до висновку, що не більше 20 відсотків висловлювань і ще менше діянь, приписуваних Ісусу, є справжніми. Серед відкинутих: молитва Господня, промова з хреста і будь-які твердження Ісуса з приводу його божественності, непорочне зачаття, більшість його чудес і тілесне воскресіння. (с. 49)

- Джон Мейер, професор Католицького університету Америки у Вашингтоні, округ Колумбія, робить наступні висновки:

- * Він (Ісус) народився близько 7 р. до н.е. в Назареті, а не в Віфлеємі, як стверджує Євангеліє від Луки.

- * Незважаючи на традиційне католицьке вчення, що Марія, мати Ісуса, залишалася незайманою все своє життя, Мейер каже, що Ісус мав чотирьох братів та, принаймні, дві сестри: це подробиці, які виходять з Євангелій від Марка і Івана та з писань Павла. “Непорочне народження Ісуса, - каже Мейер - не може бути доведене або спростоване історичними дослідженнями”.

- * Коротке служіння в Галілеї вчителем, пророком і робочим було сприйняте деякими як чудеса.

- * Його схопили в Єрусалимі і розп'яли за Понтія Пілата близько 30 р. н.е. Послідовники Ісуса стверджували, що він воскрес із мертвих (Ст. 50).

- Джон Кроссан, один з найбільш плідних дослідників, колишній католицький священик і почесний професор університету Чикаго, вважає, що докази, які він зібрав, виключають більшість традиційних вчень християнства. Біблійна розповідь про Таємну вечерю і появу воскреслого Ісуса, як він говорить, є лише спробою його побожних послідовників висловити "непереривне відчуття" його присутності після розп'яття. (с. 52)

Євангеліє. Діти Ізраїлю

Багато християн вважають, що послання Ісуса стосувалось всіх людей. Коли до Ісуса підійшла хананеянка із проханням зцілити її доньку, він спочатку відмовився, заявивши (**Матвія 15:24**):

"Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого..."

Від **Матвія 1:21**:

«І вона вродить Сина, ти ж даси Йому йменна Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів».

Ісус дав настанову 12 учням йти проповідувати покаєння заблудлим вітцям дому Ізраїлю, а не язичникам або самаритянам (**Матвія 10:5-6**):

«Цих Дванадцятьох Ісус вислав, і їм наказав, промовляючи: на путь до поган не ходіть, і до самарянського міста не входьте, але йдіть радніш до овечок загинулих дому Ізраїлевого».

Цілком очевидно, що Ісус і 12 учнів були відправлені до народу Ізраїлю, а не до всього світу. Тому у **Івана 3:16**

"Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне".

слово «кожен» стосується лише «дітей Ізраїлю».

Інше висловлювання Ісуса від **Матвія 5: 17-18** заслуговує особливої уваги:

«Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але

виконати. Поправді ж кажу вам: доки небо й земля не минеться, ані йота єдина, ані жаден значок із Закону не минеться, аж поки не збудеться все».

У Євангелії від Матвія 8:4, Ісус наказав вилікуваному від прокази "йти до священника" і повторити те, що заповідав Мойсей. Деякі християнські секти виступають проти цього вірша і стверджують, що Старий Завіт застарів і був замінений Новим Заповітом. Зрозуміло, що Ісус не заперечував Старий Завіт і його вчення. То чому християни так вчиняють?

Цитата зі словника Біблії торкається проблеми придатності Десяти заповідей у сучасному християнстві:

Десять заповідей дані Богом як настанови для повсякденного життя. Вони є частиною завіту між Богом і Його народом (Вих. 34:28; Втор. 4: 13; 10: 4). Ці закони часто називають Декалогом, що з грецької означає "десять слів."

Незважаючи на те, що Бог дарував Десять заповідей Своему народу через Мойсея, на горі Синай, понад 3000 років тому, вони залишаються актуальними і сьогодні. Божі заповіді – незмінні, адже їх моральна цінність сходить від Його вічної Волі.

Близько 1300 років після того, як Бог зіслав закони, Ісус підтвердив їх, назвавши «заповідями» і перерахував п'ять із них багатому молодому правителю (Мф. 19:16-22).

А в Нагірній проповіді, Ісус показав, що його прихід не відмінив заповіді. Особливо він наголошував на законах про вбивство (Мф.5:2) і вчинення перелюбу (Мф. 5:21). Ісус помістив ці закони на більш високому рівні, вимагаючи, аби їх дух та правові аспекти були збережені. Він поставив свою вічну печать схвалення на закони, оголосивши: «Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але виконати» (Мф.5:17-19).

Господь виголосив Свої заповіді з вершини гори Синай на тлі диму і вогню - видимих проявів Його влади, величі і могутності (Вих. 19:16-20:17). Пізніше, заповіді були вигравірувані на двох кам'яних скрижалях, "написані перстом Божим" (Вих.31: 18). Дивний характер подій навколо обдарування закону згадується кілька разів в Біблії, можливо для того, аби надати особливого значення урочистості випадку (Вих. 19:16-19; Втор. 4: 11-12).

Десять заповідей є серцем особливого завіту між Богом і Його народом. Він сказав їм: "А тепер, коли справді послухаєте Мого голосу, і будете дотримувати заповіту Мого, то станете Мені власністю більше всіх народів, бо вся земля то Моя" (Вих.19:5). Ці вірші також підкреслюють, що слідування заповідям мало стати основою існування Ізраїлю як обраного народу Божого.

Бог ніколи не призначав Десять заповідей зводом приписів, керуючись якими, народ Ізраїлю міг би заслужити порятунок. Божа милість вже щедро проявилася! Про це, в переважній більшості випадків, свідчить Його порятунок Ізраїлю від єгипетського рабства (Втор. 4:37). Таким чином, в основі відносин завіту лежав акт божественної благодаті. Передмова Десяти заповідей починається із нагадування про Його спасіння (Вих.2 0:2).

Десять заповідей не втрачають своєї актуальності і сьогодні. Світ повинен побачити ім'я та характер Бога, відображені в житті християн, які досі сприймають Його Слово всерйоз. Ці заповіді, особливо в поєднанні з вченням Христа, – найкраще керівництво для повсякденного життя, відоме людині.

Прочитайте Римлян 13: 8-9:

“Не будьте винні нікому нічого, крім того, щоб любити один одного. Бо хто іншого любить, той виконав

Закону. Бо заповіді: не чини перелюбу, не вбивай, не кради, не свідкуй неправдиво, не пожадай й які інші, вони містяться всі в цьому слові: люби свого ближнього, як самого себе!”

Через **Римлян 13:8-9**, Павло виправдовував християн за нехтування їхніми обов'язками поклонятися Богу всіма задатками їхнього тіла, стверджуючи, що все, що людина повинна зробити, аби виконати закон (Тору / Старий Завіт) – любити іншого, як самого себе. Ісус же не виключав нашого першочергового обов'язку (яке є однією з перших і значущих заповідей) - поклонятися одному Богу, а потім любити ближнього, як підкреслено в Євангелії від **Марка 12:29-31**:

“Ісус відповів: “Перша: Слухай, Ізраїлю: наш Господь Бог Бог єдиний. І: Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї! Це заповідь перша! А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе! Нема іншої більшої заповіді над оці!””

Прочитавши **Галатів 5:2**, "Ось я, Павло, кажу вам, що коли ви обрізуєтесь, то нема вам тоді жадної користі від Христа", я дізнався, що Павло скасував обрізання, яке входить в закон (Тору). Насправді ж, Ісус і Іван Хреститель були обидва обрізані. І дана відміна Павла суперечить вченню Ісуса і Авраама. Для всіх мусульман і християн, потомків Авраама, акт обрізання є обов'язковим. Авраам не був ні юдеєм, ні християнином, а його релігією, якій варто слідувати, було поклоніння Одному Істинному Богу.

Посилаючись на **Матвія 5:17-18**, дозвольте мені вказати на іншу несумісність в Новому Завіті. В Євангелії від **Марка 16:15** згадується, що Ісус сказав:

"І казав Він до них: Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!"

Це суперечить **Матвію 1:21, 10: 5-6, 15:24 і 28:19**. Залежно від того, якою Біблію ви користуєтесь, **Матвій 28:19** фрази "**всі народи**" або "**всі нації**" повинні означати дванадцять колін Ізраїлевих, як сказав Ісус в **Матвія 15:24**.

Трійця

Трійця, із якою знайомий я, – не біблійна. Слово Трійця навіть не згадується в Біблії чи її словниках. Ісус ніколи не проповідував це вчення і подібне не звучало з його вуст.

Догмат про природу Трійці відстоював Афанасій, єгипетський диякон із Олександрії, вчення було прийняте на Нікейському соборі через більш, як три століття після смерті Христа. Подібні штучні рішення Собору сприяли проголошенню Римської неділі як “християнської суботи” та встановленню 25 грудня Днем народження Ісуса. Зроблено це було заради того, аби святкувати дану подію у дні народження язичницьких богів, таких як Німрод (Вавилонський бог), Крішна (індуський бог), Мітра (грецький і римський бог) і Діонісія (або Вакха, грецького бога), який був названий єдиним сином Юпітера, породженим 25 грудня від діви на ймення Деметра. Певна річ, Біблія передбачила і заборонила прикрашання (Різдвяних) дерев в **Єремії 10:2-5**:

“Так говорить Господь: не навчайтесь доріг цих народів, і небесних ознак не лякайтесь, бо тільки погани лякаються їх! Бо устави народів марнота вони, божок бо це дерево, з лісу вирубане, і це діло рук майстра сокирою! Сріблом та злотом його прикрашають, цвяхами та молотками прикріплюють їх, і він не захитається. Вони, як опудало на огірковім городі, й безмовні, і конче їх

носять, бо не ходять вони. Не бійтеся їх, бо не вчинять лихого, і також учинити добро це не в їхній силі!”

Вірші **Матвія 28:19**, **Івана 14:11** і **1-е Івана 5:7-8** можуть використовуватися християнами в якості засвідчення істинності Трійці. Тринітарська догма була просто виведена з **1 Івана 5:7**, у якому сказано:

"Бо троє свідкують на небі: Отець, Слово й Святий Дух, і ці Троє – Одно".

Цей вірш вже давно поставлений під удар і визнаний як хибне, несанкціоноване доповнення до грецького тексту Нового Заповіту. Християнські вчені Біблії пізніше виявили, що ця догма була інтерполяцією у Версії Короля Джеймса. Насправді, група з 32 християнських вчених вищого рангу, консультуючись із радою 50 представників різних конфесій, в 1949 році видали переглянуту стандартну версію Нового Завіту, а всю Біблію завершили в 1952 році, відкинувши цей вірш.

Новий Завіт багато разів звертається до Ісуса як до раба Божого (напр. **Матвія 12:18**). Тепер читайте **Дії Апостолів 2:22**:

"Мужі ізраїльські, послухайте ви оцих слів: Ісуса Назарянина, Мужа, що Його Бог прославив вам силою, і чудами, і тими знаменами, що Бог через Нього вчинив серед вас, як самі ви те знаєте".

Як же тоді Ісус міг бути слугою Бога і Богом одночасно? Прочитавши **Івана 17:21**

(Це все, що вони можуть бути одним, як Ти, Отче, в Мені, і Я в Тобі, так і вони нехай будуть в нас: що світ може вірити, що Ти послав Мене),

ви дійдете висновку, що якщо Бог, Ісус і Святий Дух формують єдність Трійці, то разом із учнями вони повинні

утворити єдність Бога із п'ятнадцяти. Посилаючись на слова **Івана 14:9** можна зрозуміти, що Ісус є Богом:

“... Хто бачив Мене, той бачив Отця”.

Тепер давайте прочитаємо **Івана 4:24**: "Бог є Дух ..." і **Івана 5:37**: "... але ви ані голосу Його не чули ніколи, ані виду Його не бачили". І 1-е **Тимофію 6:16**: "... Якого не бачив ніхто із людей, ані бачити не може..."

Як зазначено у **Виході 33:20**, людське око не може витримати Величі Бога, тоді як людське єство змогло увібрати Бога в себе? Учні бачили Ісуса-пророка, а не Бога. **Івана 5:37**

“... але ви ані голосу Його не чули ніколи, ані виду Його не бачили”.

також суперечить **Матвію 3:17**, в якому стверджується, що Божі слова було чути:

“І ось голос почувся із неба: це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав”.

Не до кінця зрозуміло, хто саме: Святий Дух, свята душа, Дух істини, Дух Божий чи Дух в цілому утворюють «Трійцю». Словник Біблії Нельсона свідчить про те, що Святий Дух і Свята Душа – одне і те ж, однак це суперечить віруванням деяких християнських сект. Тим не менше, існують різноманітні вірші в Біблії, які зображують дії усіяких духів:

Вірші	Духи
“І Ангол промовив у відповідь їй: Дух Святий злине на тебе, і Всевишнього сила обгорне тебе,	Дух Святий творить чудеса за Божим наказом.

через те то й Святе, що народиться, буде Син Божий!” Луки 1:35	
“Чи не знаєте ви, що ви Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває?” 1 Коринтян 3:16	Дух Божий живе в людині.
“Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його. Його знаєте ви, бо при вас перебуває, і в вас буде Він”. Івана 14:17	Дух правди, якого не може прийняти світ.
“Отож, коли ви, бувши злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, скільки ж більше Небесний Отець подасть Духа Святого всім тим, хто проситиме в Нього?” Луки 11:13	Дух Святий дає тим, хто просить.
“А коли Втішитель прибуде, що Його від Отця Я пошлю вам, той Дух правди, що походить від Отця, Він засвідчить про Мене”. Івана 15:26	Утішитель (Святий Дух) прийде, коли Ісус полишить землю. Дух правди сходить від Отця.
“У Ньому й ви, як почули були слово істини, Євангелію спасіння свого, та в Нього й увірували, запечатані стали Святим Духом обітниць”. Ефесян 1:13	Святий Дух — обіцяний дух.
“Ісус відповів: Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже”. Івана 3:5	Дух (загалом) може інтерпретуватись як будь-який із вищевказаних духів.

“...від Бога був посланий Ангол Гавриїл у...” Луки 1:26	Ангел Гавриїл — згаданий особливому. по-
---	--

А тепер дозвольте мені зробити посилання на **Коран (5:73)**, який голосить про Трійцю:

"Істинно, не вірують ті, які говорять: «Воістину, Аллах — третій із Трійці», але ж немає бога, крім Бога Єдиного! І, воістину, якщо не відмовляться вони від того, що говорять, то тих із них, які не вірують, спіткає болісна кара!"

Хіба в законі (Торі/Старому Завіті) Мойсея першою не є заповідь Єдинобожжя, яку Ісус прийшов не зруйнувати, а – виконати, як сказано в **Івана 5: 46- 47**:

“Коли б ви Мойсеєві вірили, то й Мені б ви повірили, бо про Мене писав він. Якщо писанням його ви не вірите, то як віри поймете словам Моїм?”

Мойсей ніколи на говорив Трійцю, і Ісус цього не робив! То чому християни так вчиняють?

Про Трійцю слід додати посилання, надруковане 25 серпня 1997 року у випуску **Newsweek** під назвою: “Радій, Маріє”:

“На додачу до Святої Трійці, зростаючий рух у Римо-католицькій церкві вимагає, аби Папа проголосив нову, спірну догму: Марія, мати Ісуса, також є спасителем. Таким чином, на місці Святої Трійці постане Святий Квартет, із багатьма ролями: дочка Батька, матір Сина і дружина Духа Святого”.

Ісус – Бог

Загальновідомо, що божественність Ісуса була запроваджена Павлом, який ніколи не зустрів Ісуса або його послідовників, і зведена на трупах мільйонів християн, яка навіяла Кастілію на добре відомий вислів: "Спалити людину — не означає довести доктрину". Оскільки вчення про божественність Ісуса Христа уже існує, не забувайте про два дуже важливі вірші:

“Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, Я не руйнувати прийшов, але виконати...” (Матвія 5: 17-18)

Чи є Ісус Богом? Деякі християни скажуть: “Так”, - цитуючи **Івана 1:1** як доказ:

“Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово”.

Але згадайте, як було зазначено в **Івана 5:37** раніше, що жоден не бачив і не чув Бога. Таким чином, цитування **Івана 1:1** на користь того, що Ісус є Богом, допускатиме існування принаймні двох Богів (Бога і Ісуса). Зверніть увагу і на інші розбіжності **Івана 1:1** з **Второзаконням 4:39**, **Второзаконням 6:4**, **Ісаєю 43:10-11**, **Ісаєю 44:6** та **Ісаєю 45:18**. **Ісаїя 43:10-11** повідомляє, що немає спасителя, крім Бога, а **Ісаїя 45:18** додає, що тільки Бог був Творцем, Ісус навіть не брав участі у створенні. Інші вірші, які слугують доказом Єдності Бога (Коран наскрізь пронизаний Єдинобожжям) можна знайти у книзі **Второзаконня 4:35**, **Вихід 8:10**, **2 Самуїлова 7:22**, **1 Царів 8:23**, **1 Хроніки 17:20**, **Псалми 86:8**, **89:6** і **113: 5**, **Осія 13: 4** і **Захарія 14:9**.

У Новому Завіті Ісус чітко заявив, що не прийшов руйнувати закон, підтвердивши свої слова єдинобожжям в **Марка 12:29**:

“Ісус відповів: Перша: Слухай, Ізраїлю: наш Господь, Бог єдиний”.

1 Коринфян 8:4:

“... немає іншого Бога, крім одного”.

То вірш **Івана 1:1** правдивий, а усі інші — хибні, чи навпаки? Цілком очевидно, що Ісус намагався навчити (синів Ізраїлю) першої заповіді Старого Завіту (**Марка 12 29-30, Вихід 20: 2-5**) та заповідав покаєння у гріхах, необхідне для Царства небесного (**Матвія 4:17 і Марка 1:15**). І, нарешті, **від Матвія 19:16-17** також передає Єдність Бога і дає керівні настанови, засновані на заповідях Старого Завіту для входу у життя вічне:

“І підійшов ось один, і до Нього сказав: Учителю Добрий, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне? Він же йому відказав: Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого. Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді”.

Інший спосіб роз’яснити **Івана 1:1** полягає у Вашому ознайомленні зі словами Корану відносно Ісуса та Слова. Вірш **3:45**:

“І сказали ангели: “О Мар’ям! Воістину, Аллах сповіщає тобі добру звістку про слово від Нього! Ім’я йому – Іса Месія, син Мар’ям. Він буде пошанований у житті нинішньому та в житті наступному, і буде він одним із наближених!”

Цей і **3:39** вірш Корану проголошує Ісуса словом від Аллаха, як і **1 Коринфян 3:23**:

“...ви ж Христові, а Христос – Божий”.

Можливо, від **Івана 1: 1** мало би звучати **“... і Слово було Божим”**. Є й інші вірші з Біблії, які свідчать, що Слово

було Божим: **Івана 5:30-31, Івана 8:40, Івана 12:49 та Івана 17: 3.**

Зрозуміло, що Ісус ніколи не претендував на божественність:

“Сам Я від Себе нічого не дію” (Івана 8:28)

“...бо більший за Мене Отець” (Івана 14: 28)

“Наш Господь – Бог Єдиний” (Марка 12:29)

“Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?” (Марка 15:34)

і **“Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!”(Луки 23:46).**

Крім того, **Лука 4:1-13** розповідає нам, що протягом сорока днів Ісуса спокушав Сатана. В **Якова 1:13** Ісус говорить: "...тому що Бога неможливо випробовувати злом...". Врешті-решт, в Новому Завіті Ісуса багато разів згадують як “раба Божого”(від **Матвія 12:18**, наприклад). Як же тоді Ісус міг бути рабом Бога і Богом одночасно?

Перш, ніж завершити цю тему, дозвольте мені представити ще одну думку з Євангелії від **Луки 5:16**: коли Ісус пішов у пустелю, щоб помолитися, то кому він молився? Собі чи Богу? Прочитайте **Луки 11:2-4**:

“Він же промовив до них: Коли молитесь, говоріть: Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліба нашого насущного дай нам на кожний день. І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому. І не веди нас у випробовування, але визволи нас від лукавого!”

Чи зустрічаються у цій молитві слова “в ім'я Ісуса”, коли ви молитесь? Дана молитва була відповіддю на

запитання: як нам слід молитися? Все, що могла би просити богобоязлива людина відображається у цій молитві. І найголовніше, у ній – прощення помилок (гріхів). Вона є доказом благої звістки від Ісуса, що гріхи будуть прощені Богом тільки тоді, коли людина покається і припинить вчиняти несправедливість. Це послання було початком служіння Ісуса, як сказано в Євангелії від **Матвія 4:17**:

“Із того часу Ісус розпочав проповідувати й промовляти: Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне!”

Ісус передбачив, що люди будуть марно поклонятися йому і повірять у доктрини, вигадані ними, а не дані Богом (**Матвія 15:9**):

“Та однак надаремне шанують Мене, бо навчають наук людських заповідей...”

У цьому вірші мова йде про християн. Бо немає ніякої іншої релігії, яка б закликала поклонятися Ісусу, окрім християнства, а сам акт поклоніння Ісусу протистоїть **Виходу 20: 3-6, Матвію 4:10 і Луці 4: 8**, які голосять (**Вихід 20:3-6**):

“Хай не буде тобі інших богів передо Мною! Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я Господь, Бог твій, Бог заздрисний, що карає за провину батьків на синах, на третіх і на четвертих поколіннях тих, хто ненавидить Мене, і що чинить милість тисячам поколінь тих, хто любить Мене, і хто держиться Моїх заповідей”.

Від Матвія 4:10:

“Тоді каже до нього Ісус: Відійди, сатано! Бож написано: Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!”

Ісус — Син Божий

Чи є Ісус сином Божим? **Матвія 3:17**, як зазначалось раніше, суперечить тому факту, що голос Бога можна почути міг би використовуватись християнами в якості доказу, що Ісус був Його сином.

Якщо **Матвія 3:17**: “**І ось голос почувся із неба: Це Син Мій Улюблений, що Його Я вполюбав**”, - слугує доказом цієї теорії, то не повинно бути ніякого іншого вірша, який би суперечив чи надавав рівний статус іншій особі поряд з Ісусом в Старому або Новому Завіті. Тим не менше, в обох Завітах було знайдено багато посилань, які вказують на інших Божих синів.

Див. **Вихід 4:22**:

“Ти маєш сказати фараону: “Так говорить Єгова: “Ізраїль — мій син, мій первісток””.

Єремія 31:9:

“...а Єфрем, перворідний він Мій!”

і **Псалми 2:7**.

Слово "син" не варто сприймати у буквальному сенсі, адже Бог звертається до багатьох Його обраних рабів як до синів. Іудеї також стверджували, що Езра був сином Божим. Слова грецького походження у Новому Завіті, які використовуються для позначення “сина” (*pias* і *paida* означають “раб” або “син” в значенні раба) перекладаються як “син”, коли мова йде про Ісуса і як “раб”, коли говориться про когось іншого у багатьох перекладах Біблії.

Крім того, термін “Отець”, який використовується Ісусом, більш відповідає слову *Rabb* і означає “той, хто живить і підтримує”, тому у вченні пророка Бог є “Отцем” — Життєдайним та Вседержителем — всіх людей. Новий Завіт також інтерпретує “сина Божого” як алегорію: **“Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони – сини Божі” (Римлян 8:14)**. Дане алегоричне припущення підтверджується називанням Ісуса єдинородним сином Божим.

У Псалмі 2:7 Господь промовив до Давида:

“Ти Мій Син, Я сьогодні Тебе породив”.

Чи означає це, що Бог мав двох синів? Ісус також запевняв, що Бог не тільки його Отець, але і Ваш тець (Матвія 5:45,48).

Лука 3:38 говорить:

“... сина Еносового, сина Ситового, сина Адамового, сина Божого”.

Кого у посланні до Євреїв 7:3 названо сином Божим? Мелхиседека, царя Салиму, як зазначено в Посланні до Євреїв 7:1. Він [Мелхиседек] є більш унікальним та дивовижним, аніж Ісус або Адам. То чому йому не віддана перевага бути сином Божим? Більш того, Адам не мав ані матері, ані батька, а був першою людиною, яку створив Бог за Своєю подобою і поселив в садах Едему, а потім – на Землі. Чи не дає це Адаму більше прав зватися сином Бога в істинному значенні?

Хотів би поділитися з вами явним протиріччям між Іваном 3:16, Луки 10:25-28 і Матвія 19: 16-17. Євангеліє від Івана 3:16 голосить:

“Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне”.

Тепер давайте прочитаємо Луки 10: 25-28:

“І підвівсь ось законник один, і сказав, його випробовуючи: учителю, що робити мені, щоб вічне життя осягнути? Він же йому відказав: що в Законі написано, як ти читаєш? А той відповів і сказав: люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе. Він же йому відказав: правильно ти відповів. Роби це, і будеш жити”.

Ці вірші заповідають нам, що вічне життя унаслідують той, хто вірить і не поклоняється ніякому іншому богу, крім Єдиного Істинного Бога. **Лука 10:25-28** погоджується із **Матвієм 19: 16-17**:

“І підійшов ось один, і до Нього сказав: учителю добрий, що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне? Він же йому відказав: чого звеш мене добрим? Ніхто не є добрий, крім Бога Самого. Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді”.

Не існує заповіді, яка б веліла поклонятися Ісусу, але є та, що закликає до поклоніння Одному Богу.

В Євангелії від Луки 4:41, Ісус дорікнув демонам, коли ті називали його сином Бога. Невже ви вважаєте, що Ісус став би засуджувати демонів або когось іншого за правду? Безумовно, ні! Ісус заборонив демонам так казати, бо спотворювали вони істину. Крім того, демони відали, що Ісус був Христом, то якби він заборонив себе так називати, то це суперечило б його місії.

В Євангелії від Луки 9:20 і 21 Ісус сказав учням своїм: **“А ви за кого Мене маєте? Петро ж відповів та сказав: За Христа Божого! Він же їм наказав, і звелів не казати нікому про це”.**

Крім того, такі вірші як **Івана 3:2, Івана 6:14, Івана 7:40, Матвія 21:11, Луки 7:16 і 24:19** підтверджують, що Ісус прийняв титул учителя, пророка і назвав себе сином людським в **Матвія 8:20, 12:40, 17: 9 і 12, 26:24, Лука 9:26, 22:48 22:69 і 24:7.**

Найпереконливіший вірш, який говорить, що Ісус є сином (рабом) людини – **Марка 14:62**, де Ісус згадує своє місце в Судний День. Він чітко сказав, що ми побачимо сина людського, який сидітиме праворуч від Сильного і йтиме з небесними хмарами.

Зачаття є фізичним актом, який суперечить природі Бога.

Коран 19:35 говорить: *“Не годиться Аллаху народжувати, Преславний Він! Коли вирішує Він щось, то тільки говорить: «Будь!» — і воно є”.*

Вчення про Ісуса як сина Божого не проповідувалося пророком і не підтримувалось ним. Своє коріння воно пустило із проповідувань Павла, як говориться в **Діях Апостолів 9:20**:

“І він зараз зачав у синагогах звіщати про Ісуса, що Він Божий Син”.

Невже Ісус колись претендував на божественність або казав: “Ось я – Бог ваш, вклоняйтеся мені?” Категорично ні. Бо немає жодного однозначного твердження в Біблії, де Ісус сам каже: «Я – Бог, вклоняйтеся мені”. Фактично усі, більш як дві тисячі віршів-послань Павла — його власні вигадки. **Римлян 9:5** повідомляє (залежить від того, яку Біблію ви читаете):

"... від яких походить за тілом і Христос. Нехай Богу, який є над усім, вічно лине хвала. Амінь".

Християни повинні знати, що Павло проповідує власне Євангеліє, а не Ісуса. У своєму посланні до Римлян 2:16 він говорить:

“...дня, коли Бог, згідно з моїм благовістям, буде судити таємні речі людей через Ісуса Христа”.

Насправді, Павлове послання до Римлян є основою сучасного християнства. Тому багато християн зазнають ганебної втрати, витрачаючи марні зусилля на добрі справи і водночас, приписуючи Богу співтоваришів, як сказано у сурі 18:103-106 Корану:

“Скажи: «Чи не розповісти вам про тих, які через свої вчинки втратять найбільше? Про тих, чиї зусилля заблукали в земному житті, хоч вони думали, що роблять добро? Це ті, які не вірують у знамення Господа їхнього й зустріч із Ним. Марні вчинки їхні й не будуть вони в День Воскресіння нічого важити!» За те, що вони не вірували й глузували з Наших знамень і посланців, винагородою їм буде гесна”.

Насправді, так дивно й іронічно усвідомлювати, що жодне послання Павла до Римлян – понад 430 віршів, ніколи не звучало з вуст Ісуса. Йому слід було робити прямі посилення на первозданне вчення Ісуса, якщо тільки попередні твердження про божественне натхнення апостольства були вірними. Замість цього, велика частина біблійних цитат і послань (особливо послання до Римлян) були взяті зі Старого Завіту – Буття, Вихід, Левіт, Повторення Закону, 2 Царств, 1 Царств, Псалми, Притчі, Ісаї, Єзекіїля і Осія. Його праця стала дійсно результатом утомливих зусиль, та це не робить Павла кращим від будь-якого іншого автора Біблії і тим більше не робить його пророком.

Інші практики, винесені Павлом, включали наступне: Римська неділя як християнський шабат;

традиційний день народження бога Сонця як день народження Ісуса; емблема бога Сонця (хрест світла) — знако християн і включення всіх церемоній, які проводилися за святкування дня народження синів бога Сонця.

Оскільки я підійшов до завершення розгляду положення Христа, хотів би попросити мого читача-християнина схилитись у молитві перед Богом і благати Його про прокляття на Вас, Вашу дружину, Ваших синів та дочок, якщо Ви впевнені у тому, що ваша віра у Христа (Христа-Бога, сина Божого або одну з осіб триєдності Бога) є хибною. Крім того, я дізнався, що якби Ви попросили мусульманина стати перед Богом у молитві і попрохати Його про прокляття для себе, своєї дружини та дітей, у разі якщо те, у що він вірить (Христос-пророк, посланник Бога, Слово від Бога) є хибним, то мусульманин не вагаючись, став би кланятися і молитися. Мусульмани непохитні у своїй вірі, вони знають, що Христос не є ні Богом, ні сином Божим, ні частиною триєдності Бога. Прохання молити Бога про прокляття на Вас і Вашу родину може здатися трохи жорстоким, але воно доводить дві речі: (1) ви усвідомите, що прямуєте хибним шляхом і (2) це виведе Вас на дорогу істини.

Розп'яття та спокута

Дуже знаменним стовпом християнської доктрини є розп'яття заради спокутування гріхів. Даний символ віри і його зв'язок зі штучно створеною доктриною чітко роз'яснюється в наступному уривку з книги Абу Аміна Білала Філіпса “Порятунок через покаяння” на сторінках 15-17:

“Спокута в Старому Завіті була щорічним обрядом, призначеним для очищення храму, священства і людей від

їхніх гріхів, оновлюючи їх потаємні відносини з Богом. Ритуал охоплював піст та звершення жертвопринесення. Обрядів дотримувалися в рамках іудаїзму, наголошуючи на усвідомленні своєї провини і покаянні у гріхах в *Йом Кіпур*, святий день року.

Для того, аби виправдати еретичне вірування про втілення Бога у Ісуса Христа і Його уявної смерті на хресті, Павло, в своїх листах до Галатів і Римлян, стверджував, що спокута за законом вимагає повної покори, на яку людина не здатна. Тому він запропонував ідею смерті Христа, яка владала силою спокути гріхів тих, хто в нього вірував.

Павло вважає, що гріх людини заважає їй наблизитися до Бога і відродити цей зв'язок можна лише через жертвну смерть Христа. Така ідея була розвинута християнським богословом Іринеєм (125-202 н.е.), єпископом Ліоном, який розробив навколо неї першу систему католицького вірування. Інший християнський богослов, Аврелій Августин (334-430 н.е.), розробив вчення про гріхопадіння, первородний гріх і приречення, ухваливши, що людина заражена гріхопадінням Адама, а Бог нез'ясовно обрав кілька людей для порятунку – решта ж приречена на вічне прокляття.

Таким чином, людина, за своєю природою, сповнена зла і гріховності і тільки жертва Христа може (за словами святого Анселія) повністю задовольнити справедливе покарання Боже за її гріхи. Святий Августин вчив, що прощення (відпущення гріхів) відбувається через Божу благодать, яка зароджується у священних каналах. Фома Аквінський (1225-1274), провідний християнський богослов Середньовіччя, підтримав точку зору Августина, яка вже на той час стала основною незаперечною доктриною”.

Перш, ніж говорити про численні суперечності, які вирують навколо розп'яття, слід згадати, що розп'яття/воскресіння Ісуса сповідувало Євангеліє **від Павла**

(2 Тимофію 2:8): "Пам'ятай про Ісуса Христа з насіння Давидового, що воскрес із мертвих, за мою Євангелією".

Крім того, проповіді про воскресіння в **Марка 16:9-20** були вилучені дослідниками із тексту Переглянутої стандартній Версії у 1952 році, а потім, за невідомих обставин, цю доктрину відновили у виданні 1971 року. У багатьох Бібліях, навіть якщо вчення не видалене, то надруковане воно дрібним шрифтом або у дужках і з коментарями (див. Переглянуту стандартну Версію, Нову американську Біблію і Новий світовий переклад Святого Письма).

Традиційна біблійна розповідь про розп'яття Ісуса полягає в тому, що його було схоплено і розп'ято за наказом первосвященика і іудейських старійшин. Ця історія була відхилена у 1960-х роках вищою католицькою владою — Папою Римським. Він виступив із промовою, в якій зазначив, що іудеї не мали жодного стосунку до розп'яття Ісуса.

Чи бачив хтось із учнів або авторів Євангелія розп'яття або воскресіння? Ні!

В Євангелії від **Марка 14:50** сказано, що учні покинули Ісуса і втекли. Навіть Петро відвернувся від нього після того, як півень заголосив тричі, як передбачив Ісус (**Матвія 26:75**):

“І згадав Петро сказане слово Ісусове: перше, ніж заспіває півень, відречешся ти тричі від мене. І, вийшовши звідти, він гірко заплакав...”

Швидше за все, людьми, які могли б засвідчити цей момент в житті Ісуса, були Марія Магдалина, Марія, мати Якова й Йосипа, мати дітей Зеведея та інші жінки (**Матвія 27:55-56**). Тим не менше, в Євангеліях немає жодного свідчення або опису подій від цих жінок.

Учень(-і) знайшли гробницю, де був Ісус похований, порожньою, і припустили, що він воскрес, бо бачили його живим після передбачуваного розп'яття. Та ніхто не був свідком моменту воскресіння. Сам Ісус, в Євангелії від Луки **24:36-41**, сказав, що він не помер на хресті, як описано далі.

Рано вранці в неділю, Марія Магдалина пішла до гробниці, яка була порожньою. Там жінка вгледіла когось схожого на садівника. Після розмови вона впізнала, що це був Ісус. Марія хотіла доторкнутися до нього, але Ісус сказав (**Івана 20:17**):

"Говорить до неї Ісус: не торкайся до мене, бо я ще не зійшов до Отця..."

А тепер прочитайте Луки **24:36-41**:

"І, як вони говорили оце, сам Ісус став між ними, і промовив до них: Мир вам! А вони налякалися та перестрашились, і думали, що бачать духа. Він же промовив до них: чого ви стривожились? І пощо ті думки до сердець ваших входять. Погляньте на руки мої та на ноги мої, це ж я сам! Доторкніться до мене й дізнайтесь, бо не має дух тіла й костей, а я, бачите, маю. І, промовивши це, показав він їм руки та ноги. І, як ще не йняли вони віри з радощів та дивувались, він сказав їм: чи не маєте тут чогось їсти? Вони ж подали йому кусника риби печеної та стільника медового. І, взявши, він їв перед ними".

Хіба має дух або померлий потребу в їжі? Споживання їжі Ісусом повинно було довести учням, що він не був духом, він все ще живий і не помер.

Пізніше, у проповідях Ісуса, правда про те, що він живий неодноразово підтверджувалась (**Матвія 12:40**):

«Як Йона перебув у середині китовій три дні і три ночі, так перебуде три дні та три ночі й син людський у серці землі».

Чи справді Ісус звершив це чудо? Християни відповіли б "так", адже Ісус помер і воскрес через три дні, як стверджує **Луки 24:26** і **Матвія 20:19**, наприклад. Проте, поруч з дивом Іони і згідно з Біблією, Ісус провів лише день і дві ночі в гробниці, а не три дні і три ночі, як він пророчив.

Ісуса було покладено в гробницю якраз перед заходом сонця у П'ятницю (Страсна П'ятниця), а уже в неділю виявили, що його там немає (Великдень). Якби ми трохи р-о-з-т-я-г-л-и часові рамки, то могли б стверджувати, що Ісус провів три дні у землі, та це неможливо. Ось і доказ того, що Ісус ніяк не міг перебувати три дні у землі. Ми не повинні забувати, що Євангелії дуже точно описують події "до сходу сонця" в неділю вранці, коли Марія Магдалина пішла до могили Ісуса і виявила її порожньою.

Отже, існують певні несумісності щодо того, чи виконав Ісус своє власне пророцтво, чи насправді він був розп'ятий і чи є день його передбачуваного розп'яття (Страсна п'ятниця) правильним? Ще один важливий момент, про який варто згадати, полягає в тому, що Йона був живий в череві кита. Християни стверджують, що Ісус був мертвий в утробі землі/могили, однак це суперечить пророцтву Ісуса. Він сказав (**Луки 11:30**):

«Бо як Йона ознакою був для ніневітян, так буде й Син Людський для роду цього».

Якщо Йона був живий, то живим був і Ісус.

Ще однією важливою подією до так званого розп'яття Ісуса стала його молитва до Бога про допомогу. **Луки 22:42**:

"Благаючи: Отче, як волієш, пронеси мимо Мене цю чашу! Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!..."

Благання Ісуса були прийняті Богом, як стверджує Луки 22:43 і Євреїв 5:7-8. Тож, якщо Бог почув усі молитви, в тому числі і відвернення від смерті на хресті, то як міг він померти на ньому?

Ісус, перебуваючи на хресті, промовив (від Матвія 27:46):

«А коло години дев'ятої скрикнув Ісус гучним голосом, кажучи: Елі, Елі, лама савахтані? Цебто: Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?..»

Якщо Ісус дійсно проронив ці слова, то це символізує явну зневіру згідно із усіма теологічними вченнями. Таке свідчення є найбільшою образою, адже воно може линути лише з вуст невіруючих.

Малоймовірно, що такі слова сходили від пророка Божого, адже Господь ніколи не порушує Своєї обіцянки і Його пророки ніколи не скаржилися з цього приводу, особливо, коли усвідомлювали свою місію. Той, хто стверджує, що слова ці звучали від пророка [Ісуса], є невіруючим.

Мусульмани вірять, як повідомляє Коран, що Ісус не був розп'ятий. Вороги мали намір розп'яти його на хресті, але Аллах врятував його від такої участі.

Коран 4:157:

"Та за слова їхні: «Воістину, ми вбили Ісу, сина Мар'ям!», але ж

вони не вбили його та не розп'яли, а це лише так здалося їм. Воісти-

ну, ті, які сперечаються про нього, перебувають у сумніві, і немає

у них знання, а лише йдуть вони за здогадками. Справді, вони не

вбивали його..."

Воскресіння

Перш, ніж розпочати обговорення теми воскресіння, слід зазначити, що Пасха, так званий день воскресіння Ісуса, за походженням язичницьке свято, приурочене Еострі, тевтонській (німецької) богині світла і весни. У час весняного рівнодення (весняний день, коли Сонце перетинає екватор, а день і ніч тривають однаково) на її честь приносились жертви. Уже у восьмому столітті, назва "Великдень" використовувалась для позначення щорічного святкування воскресіння Ісуса. Знову ж, християни перейняли невігластво язичництва і пов'язали його з Ісусом.

То звідки ж у християн віра у воскресіння? Вони унаслідували її із вчення Павла (Дії 17:18). Павло, котрий стверджував, що сам Ісус назначив його апостолом, виходив з власної точки зору. Він ніколи не бачив Ісуса, однак проголосив його сином Божим (Дії 9:20), і проповідував воскресіння із власного Євангелія (2 Тимофію 2:8). Таким чином, християнство зі своїм сучасним переконанням, що розп'яття і воскресіння були необхідними для спокутування гріха немає нічого спільного із вченням Ісуса. Гріхи людей були прощені ще до так званого розп'яття і воскресіння, як показано в Євангелії від Марка 2:5:

«А Ісус, віру їхню побачивши, каже розслабленому: відпускаються, сину, гріхи тобі!»

і Луки 7:48: «А до неї промовив: прощаються тобі гріхи!»

До того ж усвідомлення того, що Ісус прощав гріхи до розп'яття та воскресіння суперечить переконанню, що кров його змиває гріхи. Бо згідно із **Повторенням закону 24:16:**

"Не будуть забиті батьки за синів, а сини не будуть забиті за батьків, кожен за гріх свій смертю покараний буде".

Дане вірування християн прийшло від Павла. Він виправдав свою доктрину у посланні до **Римлян 7:1-4:**

«Чи ви не знаєте, браття, бо говорю тим, хто знає Закона, що Закон панує над людиною, поки вона живе? Бо заміжня жінка, поки живе чоловік, прив'язана до нього Законом; а коли помре чоловік, вона звільняється від закону чоловіка. Тому то, поки живе чоловік, вона буде вважатися перелюбницею, якщо стане дружиною іншому чоловікові; коли ж чоловік помре, вона вільна від Закону, і не буде перелюбницею, якщо стане за дружину іншому чоловікові. Так, мої браття, і ви вмерли для Закону через тіло Христове, щоб належати вам іншому, Воскреслому з мертвих, щоб приносити плід Богіві».

Наведені вище вірші ясно показують, що Павло проводив паралелі між Ісусом і Христом.

За його логікою, закон, який зв'язував Ісуса і його послідовників, вже не був актуальним, оскільки Ісус помер. Тепер вони більше не "одружені" з Ісусом, а тільки із Христом, який послав ще один закон у прямому одкровенні до нього (Павла). Тепер необхідно прямувати за Христом, а не Ісусом. Отож, кожен, хто слідував вченню Ісуса пішов

неправильним шляхом. Ось такими міркуваннями Павло підтверджував свою доктрину спокути і розплати. Але Ісус ніколи не заповідав такого. Вчення Павла мало шалений успіх, бо ж в ньому проповідувалось, що людина може робити все що завгодно і не зіткнеться із неминучими наслідками своїх дій, якщо промовить: "Я вірю в Христа". Проте усі вищезазначені міркування Павла є хибними, бо Ісус не був розпі'ятим і не воскресав. Його доктрини спокути і розплати - оманливі.

Чи знаєте Ви, що вчення про спокуту було прийнято церквою через три-чотири століття після того, як Ісус покинув землю? Прочитайте **Повторення Закону 24:16**, **Єремія 31:30** і **Єзекїїля 18:20** і ви побачите, що доктрина спокути суперечить Старозавітному Закону:

Повторення Закону 24:16

"Не будуть забиті батьки за синів, а сини не будуть забиті за батьків, кожен за гріх свій смертю покараний буде".

Єремія 31:30

"...бо кожен за власну провину помре"

Єзекїіль 18:20

"Та душа, що грішить, вона помре. Син не понесе кари за батькову провину, а батько не понесе за провину синову, справедливість справедливого буде на ньому, а несправедливість несправедливого на тому буде".

Тепер прочитайте від **Матвія 7:1 і 2**, та **1-е Коринфян 3:8**. Немає жодних підстав для спокути «первородного гріха», оскільки у **Матвія 19:14** чітко сказано, що діти (усі разом) належать до Царства Небесного.

Поняття "приналежності до Царства Небесного" також погоджується із ісламською вірою, що:

"Кожна новонароджена дитина з'являється на світ у повній покорі Аллаху (як мусульманин), і лише потім батьки наvertsають її в іудаїзм, християнство або магізм".

Крім того, Ісус стверджує в Євангелії від **Марка 11:25-26** і **Луки 11:1-4**, що гріхи прощаються Богом.

Марка 11: 25-26:

"І коли стоїте на молитві, то прощайте, як маєте що проти кого, щоб і Отець ваш Небесний пробачив вам прогріхи ваші. Коли ж не прощасте ви, то й Отець ваш Небесний не простить вам прогріхів ваших".

Луки 11:1-4:

«І сталося, як молився Він у місці одному, і коли перестав, озвався до Нього один із Його учнів: Господи, навчи нас молитися, як і Іван навчив своїх учнів. Він же промовив до них: Коли молитесь, говоріть: Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліба нашого насущного дай нам на кожний день. І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому. І не введи нас у випробовування, але визволи нас від лукавого!»

Знову ж таки, Ісус не для того прийшов, аби руйнувати закон. Людиною, яка насмілилась скасувати [Мойсеїв] закон, був Павло. **Прочитайте Діяння 13:39:**

«І в усім, у чому ви не могли виправдатись Законом Мойсеєвим, через Нього виправдується кожен віруючий».

Авторитет Павла дозволив йому стверджувати, що благословення Євангелія не обмежувалися іудеями, але усім віруючим були вони доступні. Це також є абсолютним протиріччям місії, мети і вчення Ісуса. Його істинним

посланням був закон. Закон, яким керувався Адам, Авраам, Мойсей, Ной і всі інші пророки, і тому числі і пророк ісламу - Мухаммад, про якого проповідують Біблія та Коран.

Мухаммад в Біблії

Пророцтва про пророка Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха) можна знайти в Старому і Новому Завітах, як згадано в Священному Корані (7:157):

«...які підуть за посланцем, неписьменним пророком, запис про якого

вони знайдуть у Таураті та Инджілі. Він накаже їм найкраще й відверне

від неприйняттого, він дозволить їм добре й заборонить лихе, він ски-

не з них тягар і пуга, які висять на них. Саме ті, які увірують у нього,

шануватимуть його, допомагатимуть йому й підуть за світлом, яке буде

зіслано йому, — вони матимуть успіх!»

Я буду керуватись двома пророцтвами із Біблії, які стосуються нікого іншого, як пророка Мухаммада.

1. Старий Завіт - пророцтво, дароване Мойсею, котре голосило, що Бог відправить з-поміж "братів" ізраїльтян пророка, як Мойсей, який стане засновником, лідером і зразком для общини віруючих.

Второзаконня 18:18-20:

"Поставлю Пророка для них з-поміж їхніх братів, Такого, як ти, і дам Я слова Свої в уста Його, і Він їм говоритиме все, що Я накажу. І станеться, кожен, хто не слухатиме слів Моїх, що Той Пророк говоритиме Моїм Ім'ям, Я покараю того. А той пророк, що зухвало

відважиться промовляти Моїм Ім'ям слова, яких Я не наказав був йому говорити, і що буде говорити, і що буде говорити ім'ям інших богів, хай помре той пророк".

Християни, звичайно, скажуть, що це пророцтво стосується Ісуса. Але ні, мова йде про пророка Мухаммада, бо він, подібно до Мойсея, був народжений від звичайних батьків, одружився, заснував общину правовірних, створив великий закон і помер природною смертю. Брати ізраїльтяни (нащадки Авраама по лінії Ісака) є ісмаїлітами (нащадки Авраама по лінії Ізмаїла). Ісус виключається з цього пророкування, бо він – ізраїльтянин, в іншому випадку вірш носив би наступний характер: "Пророка з-поміж вас".

Давайте порівняємо кілька ключових особливостей Мойсея, Мухаммада і Ісуса, які можуть пролити світло на особистість "такого [пророка], як ти (Мойсей)", який повинен був прийти. Характеристика взята із «Християнсько-мусульманського діалогу», 1984, ст. 40:

	Мойсей	Мухаммад	Ісус
Народження	звичайне	звичайне	незвичайне
Сімейне життя	одружений, мав дітей	одружений, мав дітей	неодружений, без дітей
Смерть	звичайна	звичайна	незвичайна
Запис одкровення	Тора (за життя)	Коран (за життя)	Немає (після смерті)
Природа вчень	духовна, законна	духовна, законна	духовна, незаконна
Прийняття керівництва	відмовився (потім прийняв)	відмовився (потім прийняв)	відмовився

2. А тепер розглянемо пророцтво Нового Завіту, яке посилається на пророка Мухаммада.

Прочитайте **Івана 14:16**:

«І вблагаю Отця Я, і Втішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував».

У вірші, посилаючись на молитву Ісуса, чітко сказано, що прийде інший, відмінний, ще один, такий же, але несхожий на першого. Питання ось в чому: хто ж є першим Утішителем?

Християнський світ в один голос стверджує, що Утішителем (або Помічником, як зараз кажуть) є Святий Дух, і своє підтвердження дана думка знаходить лише у **Івана 14:26**, який говорить:

"Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив..."

Тим не менше, **Івана 14:26** і **Івана 14:16** суперечать одне одному. Якщо **14:16** говорить «інший Утішитель буде посланий», то **14:26** каже, що «інший утішитель – це Дух Святий». Це б означало, що були б відправлені два Святі Духи. Використання слова «інший» в **Івана 14:16** автоматично допускає наявність ще одного.

Що стосується іншого Святого Духа, який буде посланий, то деякі християни почнуть захищатись, запевняючи, що Святий Дух ще не витав на землі.

У Біблії існують численні посилання про майбутній прихід і відхід Святого Духа до народження і вознесіння Месії: **Луки 1:15** (Іоанн Хреститель), **Луки 1:41** (Єлизавета), **Луки 1:67** (Захарія), **Луки 2:26** (Симеон), **Луки 3:22** (Ісус).

Святий Дух допомагав Ісусу в його служінні і підтримував його учнів у місії проповідування і зцілення. Якщо є ще якісь сумніви з приводу діяльності Святого Духа, то, будь ласка прочитайте від **Івана 20:21-22**:

"Тоді знову сказав їм Ісус: Мир вам! Як Отець послав Мене, і Я вас посилаю! Сказавши оце, Він дихнув, і говорить до них: Прийміть Духа Святого!"

Пам'ятайте, що в цей час Ісус ще не покинув землю. А для того, аби Утішитель прийшов, Ісусу слід було полишити землю, як сказано від **Івана 16:7**:

"Та Я правду кажу вам: краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його".

Крім того, **Івана 14:26** суперечить іншим недвозначним передбаченням Ісуса відносно Утішителя. Зверніть увагу, що не існує жодних інших віршів в Біблії, окрім **Івана 14:26**, де б Ісус називав Святого Духа словом "він". Святий Дух названий і розпізнаний «Святим Духом». Якщо ми уважно прочитаємо **Івана 14:26**, то зможемо вгледіти, що шляхом включення слів "який є Святим Духом" автор веде читача до потрібного висновку. Те ж саме і в Євангелії від **Івана 14:22**, через вставку коментаря "не Іскаріот":

«Запитує Юда, не Іскаріотський, Його: Що то, Господи, що Ти нам об'явитися маєш, а не світові?».

Аби довести, що слово "Утішитель" не є посиланням на Святого Духа, скажу більше: слово "Утішитель" є українським відповідником грецького слова "periclytos", яке є майже дослівним перекладом арамейського або єврейського слова "Mauhamana", котре лунало воно з вуст самого Ісуса і співвідносилось з ім'ям Мухаммад, останнім пророком, який повинен був прийти до другого пришествя Христа?

Крім того, в грецькій версії Нового Завіту, слово "дух" також зображувало натхненну особу, «дбайливця духовних послань» або одкровення. Той, хто опановує божественним одкровенням називається "духом".

Про Утішителя згадується в **Івана 15:26**:

"А коли Втішитель прибуде, що Його від Отця Я пошлю вам, Той Дух правди, що походить від Отця, Він засвідчить про Мене".

Тепер **Івана 16:12-14** відкриває більш повну картину про пророка Мухаммада та іслам:

"Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести. А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам. Він прославить Мене, бо Він візьме з Мого та й вам сповістить".

Характерні особливості Утішителя стосуються тільки пророка Мухаммада, як свідчать наступні спостереження :

1. Коран згадує ім'я Ісуса у двадцять (20) разів більше, ніж ім'я пророка Мухаммада. Іудеї називали Ісуса самозванцем і звинувачували його матір в аморальності. Вони навіть намагалися його розіпнути. Пророк Мухаммад вважав Ісуса великим пророком, а Коран називає його "Словом Бога". Коран приписує Ісусу чудеса, які не згадуються в Біблії. Диво сталося, коли Ісус, будучи немовлям, заговорив. Тим не менше, якщо Ви подивитесь історію Ісуса з Назарета, яка показується під час різдвяних і великодніх свят, то почуєте згадки про нього. Звідки вони взяли це чудо? Про нього згадується

тільки в Корані, коли непорочність Марії поставили під сумнів:

«Та вона вказала на [Ісу]. Вони запитали: «Як ми можемо говорити з ним, коли він — немовля?» Він сказав: «Воістину, я — раб Аллаха. Він дарував мені Писання й зробив мене пророком. Він зробив мене благословеним [усюди], де б я не був, зобов'язав мене молитися й давати закят, доки я буду жити, бути шанобливим до матері моєї й не зробив мене зверхнім, нещасним. Мир мені в день мого народження, в день моєї смерті та в день, коли я воскресну до життя!» (Коран 19:29-33).

В ісламі, Марія, мати Ісуса, вважається найчистішою жінкою і найкращою із усіх жінок Раю. Мухаммад також звеличував і прославляв Ісуса. Крім того, є навіть глава (сура) в Корані названа на честь Марії (Мар'ям), а її ім'я згадується в Корані у 14 разів більше, ніж в Біблії (32/18).

2. Коран був відкритий пророку Мухаммаду через ангела Гавриїла. Коли ангел закінчив читання частин Корану, пророк Мухаммад дослівно передав його своїм сподвижникам без додавання, змін або упущень. (Примітка: Ангел Гавриїл навідував пророка Мухаммада раз на рік в період священного місяця Рамадану (посту) і два рази в останній рік його життя, щоб підтвердити текст Корану). Коран описує пророка Мухаммада словами:

" Це не пристрасть говорить, адже це — одкровення, яке відкривається йому!" (Коран 53:3-4)

Якщо порівняти вірші **53:3-4** Корану з **Іваном 16:13**: "Бо не буде казати Сам від Себе", - ви помітите схожість між особливістю Утішителя і пророком Мухаммадом.

3. Пророк Мухаммед був єдиним посланцем, який прийшов після Ісуса. Їх розділяли шість століть. Місія Ісуса була обмежена "заблукалими вівцями синів Ізраїлевих", а послання Мухаммада було загальним для всіх людей (язичників і самаритян включно).

Послання Пророка Мухаммада було наречене Богом вічним і універсальним.

Висновок

Мої брати і сестри-християни, сподіваюся, що подана інформація у цій брошурі допомогла вам зрозуміти, що стовпи сучасного християнства, де Ісус є Сином Божим, де панує Трійця і Ісус помер на хресті за наші гріхи – побудовані на слабкому, підозрілому і сумнівному фундаменті. Його основа тримається на наступних елементах:

1. Сучасні Євангелія були затверджені вбивцями через триста років після того, як Ісус покинув землю.
2. Три сотні інших Євангелій було знищено.
3. Слова: "Єдинородний Син Божий" – ухвалені душогубами.
4. Слово "Євангеліє" було додано до назв праць: від Матвія, Марка, Луки та Івана.
5. Євангелія були написані аж у 60-100 роках н.е.
6. Євангелія занотовувались третіми особами.
7. Вірші (про доктрину Трійці) були видалені з Біблії, а потім введені знову.
8. Трійцю ухвалили через 3 століття після того, як Ісус покинув землю.
9. Першим, хто згадав слово «християнин», був язичник.
10. Сучасні християнські свята запозичені з язичницьких ритуалів.

11. Неправильний переклад та додаткові вставки слів свідомо вводять в оману читача.

12. Жоден учень або євангеліст насправді не був свідком смерті Ісуса на хресті.

13. Сучасне християнство складається зі штучних доктрин.

Було б нелогічно прийняти будь-який із стовпів християнства як законний, беручи до уваги лише їх походження. Біблія попереджає про наслідки, яких зазнає людина, якщо зведе свій будинок без фундаменту – її очікує повний крах. Рукотворна основа, на якій тримається сучасне християнство, повинна Спонукає вас, якщо ще не надто пізно, продовжувати шукати життєвий шлях, які є більш прийнятними для нашого Творця. Дорога, яка подарує вам успіх у земному і майбутньому житті, і врятує вас від мук пекельного вогню.

Перед завершенням, дозвольте мені додати дуже серйозний коментар: з цього дня Ви не можете стверджувати, що ніколи не чули про послання ісламу, пророка Мухаммада і про застереження Корану тим, хто надає рівних Аллаху. У Судний день Вас запитують: чому ви не прислухався до релігії ісламу?

Будь ласка прочитайте і поміркуйте над віршом Корану (18:110), який повідомив пророку Мухаммаду ангело Гавриїл, щоб передати його всьому людству:

«Скажи: «Воістину, я — така сама людина, як і ви. Тільки відкрито

мені, що Бог ваш — Бог єдиний. І хто сподівається на зустріч із Госпо-

дом своїм, то нехай робить добрі справи й не додає Господу своєму

рівного в поклонінні!»

Пророк Мухаммад роз'яснив вірш 18:110, коли сказав: *«Клянусь Тим, в чийх руках моє життя, той серед християн та іудеїв, хто чує про мене, але не вірить в те, що було дано мені – потрапить до пекельного вогню».*

Мій брат і сестро-християнко! Закликаю Вас відкинути релігію своїх батьків і піти назустріч пошуку знань і вибору релігії божественного керівництва і мудрості. Станьте сьогодні мусульманином, зі щирою вірою повторіть уголос наступні слова:

"Свідчу, що немає божества, гідного поклоніння, окрім Аллаха, і свідчу, що Мухаммад – посланник Аллаха". Почніть слідувати істинним, достовірним вченням всіх пророків. Якщо ви справжній віруючий, то Біблія виведе Вас на шлях (дін) ісламу (по волі Аллаха), як це сталося зі мною та багатьма іншими.

Ассаляму алейкум

Походження основних класифікацій в Сполучених Штатах

<u>Назва</u>	<u>Засновник</u>
Баптисти	Джон Сміт, Англія 1609 рік. Роджер Вільямс, штат Род-Айленд 1638 рік.
Методистська церква	Преподобний Іоан Уеслі почав євангелістські проповіді в церкві Англії у 1738. Методистська єпископальна церква була заснована у Сполучених Штатах у 1784.
Лютеранська церква	Мартін Лютер. Перша лютеранська громада у Північній Америці була заснована у 1638 у Вілмінгтоні, Делавер.
Мормони	Джозеф Сміт. Знайшов золоті скрижалі у 1820.
Церква п'ятидесятників	Виникла внаслідок «святого руху» у першому десятилітті двадцятого століття.
Єпископальна церква	Американська філія церкви Англії
Об'єднана церква Христа	Заснована у 1957 об'єднанням Генеральної ради конгрегаціоналістських християн з Євангельської церкви.

Церква Христа Заснована пресвітеріанами у Кентуккі у 1804 та у Пенсильванії у 1809 роках.

Свідки Єгови Чарльз Т. Рассел, Сполучені Штати. Кінець 19 ст.

Адвентисти сьомого дня Течія сформувалась на основі вчення Вільяма Міллера у 1840, формально заснована у Північній Америці у 1863.

Джерело: довідка Нью Йоркської громадської бібліотеки. Друге видання.

Хотів би виразити вдячність людям, без чийх знань, допомоги і підтримки (даровані мені Аллахом), ці зусилля, а найголовніше моя віра в іслам, не були б можливими:

Абд-Аллаху Брукс

Баширу Ахмед

Бетті ЛеБланк

Братам з мечеті Мاستику на Лонг-Айленді (Нью-Йорк)

Фузі Рашид Сенад

Майклу Теллі

Мухраду Мухаммед

Нурелдіну Мубарак Ахмед

Мухаммаду Рафік Аттік (і моїм друзям із книгарні)

Талібу і Хадіджі Рей

та Мікалу Юсуфу.

Мелвін (Абд аль-Малік) ЛеБланк

IslamHouse.com

الإسلام بلغات العالم

Islam in the languages of the world

